

Στο λιλιπούτειο μα αρκετά διψασμένο σύμπαν μου, η πρώτη εικόνα του 124 Spider, ήρθε τον Μάιο του '72. Με το νούμερο 4. Τερμάτισε 1ο στο 20ο Δ.Ρ.Α. Το άλλο 124 με το νούμερο 1 τερμάτισε 4ο. Πλήρωμα του πρώτου ο Σουηδός Hakan Linberg με τον Helmut Eisendle. Πλήρωμα του τέταρτου οι Ιταλοί Luziano Trombotto – Maurizio Enriko.

Πάνω: Οι L.Trombotto - M. Enriko από τον αγώνα του '72. Έχοντας το νούμερο 1 τερμάτισαν 4οι. Το άλλο Spider των H. Linberg - H. Eisendle έχοντας το Νο 4 τερμάτισε 1ο!

Στον πιο κλειστό τερματισμό του Δ.Ρ.Α. μέχρι τότε. Μόλις 23 δευτερόλεπτα, μετά από 3.590 χιλιόμετρα, χώριζαν το Σουηδικό πλήρωμα με το Ιταλικό αυτοκίνητο από το Φινλανδικό πλήρωμα Simo Lampinen – Bo Reinicke με ένα άλλο Ιταλικό αυτοκίνητο, μια Lancia Fulvia HF. Σε γενικές γραμμές, έτσι γινόταν τότε. Οι Ιταλοί παρήγαγαν αγωνιστικά αυτοκίνητα, οι Σκανδιναβοί τα επάνδρωναν.

Το «διπλό» που λείπει από τους άσσους και τα τεσσάρια, του 124, θα έρθει την επόμενη χρονιά, το '73, στο 21ο Δ.Ρ.Α., με τη 2η θέση των Φινλανδών R. Aaltonen – R. Turvey που είχαν το νούμερο 12 στις πόρτες του 124. Για να ολοκληρώσουμε με το παιχνίδι των

ψηφίων, οι Σουηδοί Hakan Linberg – Arne Hertz με το άλλο 124, θα ολοκληρώσουν στην 4η θέση. Ένα – δύο – τέσσερα τω όντι!

Λίγο πριν, τον Οκτώβριο του '71, είχα γνωριστεί με τον Τζιμάκο ή Τζιμέου, ο οποίος είχε την ατυχία να με είχε συμμαθητή. Στις ευχάριστα αφελείς συζητήσεις που γίνονταν, τότε, στη βού του Γυμνασίου ανάμεσα στα αγόρια, στο ερώτημα τι αυτοκίνητο θα ήθελε όταν μεγαλώσει, η απάντηση του ήταν σαφής: 124 Spider.

Περνούσαν τα χρόνια, ο Τζιμάκος σχεδόν άριστος μαθητής, συνεπέστατος στην Πάτρα φοιτητής, τα ίδια και στην Καλιφόρνια για μεταπτυχιακά, ακολούθως στην Ελλάδα για την Θητεία και στην Γερμανία, για λίγο, εργαζόμενος.

Κάποια τριάντα χρόνια νωρίτερα. Άνοιξη, σε εποχές πιο ανέμελες, πιο γελαστές. Σε αγρούς, παρά θιν' αλός.

Κι όταν επέστρεψε στην πατρίδα, στα μέσα της δεκαετίας του '80, έφερε αυτό που επιθυμούσε από τις αρχές της δεκαετίας του '70. Ένα 124 Spider. Μπλε.

Περάσαν και άλλα χρόνια, ο Τζιμάκος λίγο πριν τα εξήντα πια, μα το 124 στο γκαράζ, σταθερό σαν βράχος, λειτουργικό και μπάνικο, για να αποδεικνύει τη δύναμη των εφηβικών ονείρων, που κάποτε γίνονται επιδιώξεις, και ενίοτε πραγματικότητα.

Τα θυμήθηκα όλα τούτα με την έλευση του νέου 124 Spider. Που δεν είναι τόσο Ιταλικό, που δεν είναι τόσο FIAT αλλά έχει το όνομα. Έχει βέβαια Ιταλική καρδιά, τον 1,4 Multiair με τους 140 ίππους, έχει και Ιταλικό φινιρίσμα. Αποτελεί μια ακόμα απόδειξη του πόσο περιπεπλεγμένη είναι πια η αυτοκινητοβιομηχανία με όλες αυτές τις υπερπόντιες συνεργασίες, έτσι, σαν χάνεται η εθνική ταυτότητα του κάθε κατασκευαστή, γεγονός ατυχώς αποδεκτό πλέον τώρα, που καταναλωτικά, διαβιούμε στο μάτι του κυκλώνα της παγκοσμιοποίησης.

...στην παραλία του Καρσώ να με φιλόβροχο και την οροφή να κλείνει για λίγο.

...στην παραλία του Καρσώ να με φιλόβροχο και την οροφή να κλείνει για λίγο.